

Κείμενο:

Γιονούσι Μαρία
Γκρίμπας Χρυσοβαλάντης
Καβουρίδου Ιωάννα
Κάντζας Φίλιππος
Λεβενιώτη Ειρήνη
Ματζάρη Δέσποινα
Μεράι Αγγελική
Μόραλης Νικόλαος
Μπαξεβάνη Ελένη
Παλαβρατζή Μαρία
Παπαδάς Βασίλης,
Τάτα Μαρίνα
Τραχανά Ελεάνα
Χατζηιωάννου Αναστασία
Χυτοπούλου Ουρανία

Ποιήματα: Ματζάρη Δέσποινα
Μόραλης Νικόλαος

Εικονογράφηση: Μεράι Αγγελική
Παλαβρατζή Μαρία
Τραχανά Ελεάνα

ΣΑΥΡΟΣ: Καλά καλά, ας αφήσουμε το μέλλον και πες μου πώς λέγεται το βουνό απέναντι;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Α, είναι ο Όλυμπος!

(Με ύφος ξερόλα ο αφηγητής αρχίζει...)

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: Μα, βέβαια, ο Όλυμπος, η κατοικία των δώδεκα θεών: του Δία, της Ήρας...

(Στο κοινό...)

Αλήθεια, εσείς τους ξέρετε και τους δώδεκα θεούς ή μόνο την ωραία Αφροδίτη;

ΣΑΥΡΟΣ: Όχι, βρε Γιάννη, εκείνο το μικρό βουναλάκι εννοώ που είναι κατάλευκο σαν το χιόνι.

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: Τι βουναλάκι λέει βρε παιδιά... Μα αυτό είναι τόνοι συσσωρευμένου αλατιού.

ΣΑΥΡΟΣ: Αλάτι; Τι γεύση έχει το αλάτι;

Αλάτι ψιλό, αλάτι χοντρό
τόσο νόστιμο και θεϊκό!
Βάλτο στη σαλάτα, στο φαγητό
κι έλα εδώ μαζί μου να μπεις μες στο χορό..!

ΓΙΑΝΝΗΣ: Τώρα που το σκέφτομαι, το αλάτι παράγεται στις αλυκές κι από τότε που κάναμε στη Φυσική εκείνο το μάθημα για την εξάτμιση του νερού, πάντα ήθελα να πάω στις αλυκές.

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: Α χα , οι αλυκές! Υπάρχουν πολλές στην Ελλάδα. Στην Πιερία, στο Μεσολόγγι, στη Μήλο και βέβαια στο Αγγελοχώρι..!

ΣΑΥΡΟΣ: Γιάννη, είναι μακριά το Αγγελοχώρι;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Μπα, μερικά χιλιόμετρα πιο έξω από τη Θεσσαλονίκη...

ΣΑΥΡΟΣ: Ε, τότε, αφού το θες τόσο πολύ, ανέβα στην πλάτη μου και φύγαμε...

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: Συνεχίζουνε, λοιπόν, προς τα κει που μαγνητίζει το βλέμμα τους η λάμψη του αλατιού που βρίσκεται στις αλυκές.

(Φτάνοντας..)

ΓΙΑΝΝΗΣ: Σαύρο, εδώ νιώθω σα να βρίσκομαι σε άλλο κόσμο.

ΣΑΥΡΟΣ: Μοιάζει με τον πλανήτη του αλατιού...

ΓΙΑΝΝΗΣ: Πλησίασε, Σαύρο, θέλω ν' ανέβω στην κορυφή αυτού του αλάτινου λόφου.

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: Η έκταση αυτής της αλυκής είναι περίπου 1.500 στρέμματα και φέτος η παραγωγή του αλατιού έφτασε τους 8. 000 τόνους. Εσείς, βέβαια, που ζείτε εδώ στο Αγγελοχώρι τα γνωρίζετε όλα αυτά, όπως γνωρίζετε κι ότι η αλυκή άρχισε να λειτουργεί από το 1902.

ΑΡΤΕΜΙΟ: Σταμάτα ρε φίλε να μιλήσει και κανένας άλλος που τα ξέρει καλύτερα... Εμείς δηλαδή τα αρτέμια που ζούμε εδώ πέρα, πότε θα τα πούμε;

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: Ποιος μίλησε βρε παιδιά;

ΑΡΤΕΜΙΟ: Καλά, στραβωμάρα έχεις; Κοτζάμ αρτέμιο δε με βλέπεις;

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: Εγώ στραβωμάρα; Εγώ ο ποιο έξυπνος... Εγώ που...

(Ο Σαύρος πλησιάζει αργά και βλέπει το αρτέμιο)

ΣΑΥΡΟΣ: Α, απίστευτο! Είσαι τόσο μικρούλης..!

ΑΡΤΕΜΙΟ: Μικρός, αλλά...θαυματουργός! Χωρίς εμένα δε θα ξέρατε την επιθυμητή αλμυρότητα του νερού εδώ στην αλυκή.

ΣΑΥΡΟΣ: Λοιπόν, μικρέ έλα κι εσύ στην παρέα μας. Να σου συστήσω το φίλο μου τον Γιάννη. Γιάννη από δω...

ΑΡΤΕΜΙΟ: Αρτέμης, το αρτέμιο, αυτοπροσώπως!

ΓΙΑΝΝΗΣ: Καλώς ήρθες στην παρέα μας, Αρτέμη!

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: Αφού αγνάντεψαν απ' τον αλάτινο λόφο ολόκληρο τον κόλπο του Θερμαϊκού, οι τρεις φίλοι άρχισαν το παιχνίδι από κρυσταλλοπήγιο σε κρυσταλλοπήγιο...

Ο Σαύρος έχει επάνω του
τον φίλο του τον Γιάννη
και βγήκαν ένα πρωινό
για ένα μικρό σεργιάνι.

Ανέβηκαν, κατέβηκαν
ψηλά στον ουρανό
κι οι δυο μαζί αγνάντεψαν
ένα ψηλό βουνό.

Τους άρεσε το θέαμα
το μέρος, το τοπίο
κι ευθύς μαζί ξεκίνησαν
για εκείνο το σημείο.

Το θέαμα που αντίκρισαν
ήταν φανταστικό
πολλά πουλιά και θάλασσα
και κάτασπρο βουνό.

Εκεί όμως κατάλαβαν
πως ήταν αλυκή
πολύ μεγάλη έκταση
και όλα τα συναφή.

Οι εργάτες τους εξήγησαν
όλο το ιστορικό
και γνώρισαν το φίλο τους
το αρτέμιο το μικρό.

Τους είπε για το ρόλο του
και τη δουλειά που κάνει
κι οι δύο φίλοι έσκυψαν
μ' ευλάβεια το κεφάλι.

Δεν πίστευαν στα μάτια τους
μ' αυτά που αντικρίσαν
και φύγαν μ' ενθουσιασμό
γι' αυτά που εγνωρίσαν.

